

Πρεβεζάνικα Χρονικά

No 29-30 (1993)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 29-30 (1993)

Εικασία, Απόδημος Χαρίτων, Το κουτί, Αποστροφή, Η ευκαιρία

Στέλιος Μαφρέδας

Copyright © 1970, Στέλιος Μαφρέδας

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Μαφρέδας Σ. (2022). Εικασία, Απόδημος Χαρίτων, Το κουτί, Αποστροφή, Η ευκαιρία. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (29-30), 189–193. izвлечено от <https://ejournals.epublishing.ekt.gr/index.php/prevchr/article/view/29583>

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΑΦΡΕΔΑΣ**Εικασία**

Απόψε η νύχτα κοκκίνισε από τις εικασίες

κλείνω τα μάτια μου κι από παντού
με ζώνουν φλόγες
πίσω τους τρεμουλιάζουν τα όρια της σιγής
είναι τόσο μακρινά
δεν ξέρω πότε θα φύγουν από ανάμεσά μας...

Απόψε η νύχτα κοκκίνισε από τις εικασίες

είναι ο ύπνος μου άγριος
καθώς μαζεύω για σένα τις πιο ωραίες λέξεις
τις στριμώχνω κάτω από το προσκεφάλι μου
για να σου τις ψιθυρίσω αύριο
όταν θα προσπαθώ τις εικασίες να επαληθεύσω...

Απόδημος Χαρίτων

Τα λόγια αυτά, κάπου τα είχε διαβάσει, μα δεν θυμόταν που. Ότι δηλαδή ο Έρωτας θεριεύει την εποχή που στις Εκκλησίες ψέλνουν τον Ακάθιστο Ύμνο...

Δεν ήξερε πώς βρέθηκε στην μισγάγκεια ετούτη. Μοσχοβόλαγε ολούθε ηρεμία, ανακατεμένη, με την μυρωδιά του σκίνου και της μυρτιάς. Τ' αγέρι που φύσαγε κρύο την ώρα εκείνη την εσπερινή, ανέμιζε τα ξέπλεκα μαλλιά της και στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα... Ήταν χαμένος... Προσπάθησε να προσανατολιστεί με τον τρόπο που ήξερε παλιά, από το μάθημα της Γεωγραφίας. Έψαξε και είδε πού ήταν το Ιερό κι αμέσως κατάλαβε... Είμαστε επάνω στην ώρα του Έρωτα, μονολόγησε καθώς άκουσε πως εμωράνθησαν οι των μύθων ποιηταί... Ούτε πιο βόρεια, ούτε πιο νότια. Ούτε πιο δυτικά, ούτε πιο ανατολικά. Ακριβώς στην ώρα του Έρωτα, ψιθύρισε... Τ' άλλα λόγια του Ύμνου δεν τ' άκουσε... Σιμά του ένοιωσε τη θωριά της κι έχασε αμέσως από τα μάτια του τη θέα τ' Ουρανού...

Τα λόγια που κάπου είχε διαβάσει, μα δεν θυμόταν πού, ήσαν αληθινά...

Το. κουτί

Όλα του τα υπάρχοντα
- ακίνητα και κινητά -
τα διέθεσε κατά πως είχε ευχαρίστηση

Και μόνον ένα κουτί
που μέσα είχε ταριχευμένα
τα πιο ακριβά του αποκτήματα
κράτησε για τον εαυτό του

Ένα μικρό ξύλινο κουτί
χειροφτιαγμένο
που το πήρε μαζί του στο ταξίδι
για να τ' ανοίγει
κάθε που θα κρύωνε
και να θυμάται
το χαμόγελο
το βλέμμα της
το άγγιγμα των ακροδακτύλων
κι εκείνα τα λίγα χαριτόλογα
που κάποτε του είχε ψιθυρίσει...

Αποσιροφή

Όταν έφυγε
κράτησε ανοιχτή μια χαραμάδα του νου
για να μπορεί να βλέπει τους ανθρώπους

πλήθος οι περιλειπόμενοι
και οι ακολουθούντες
δειλά έσερναν τα βήματά τους

πώς τόσοσ κόσμος συνάχτηκεν εδώ;
αυτός πάντα με τη μοναξιά συνομιλούσε

η δικαίωση! σκέφτηκε
καθώς οι σβώλοι χτύπησαν το ξύλο...

τώρα δεν σας θέλω
μου περισσεύει πια η λύπη σας και η αγάπη
είπε
και τους γύρισε την πλάτη...

Η ευκαιρία

Την ευκαιρία τούτη δεν την άδραξε κανείς...

Χρόνους πολλούς
η πινακίδα έστεκε εκεί
σ' ανέμους, κρύα και σε ζέστες εκτεθειμένη
πωλούνται οικόπεδα σε τιμή ευκαιρίας
έγραφε...

Την ευκαιρία τούτη δεν την άδραξε κανείς...

Όσπου από την πολυκαιρία
η πινακίδα σάπισε κι εξαφανίστηκε...

Αργότερα έγινε εκεί επέκταση του Νεκροταφείου
την ευκαιρία εκείνη δεν την άδραξε κανείς
οι ζωντανοί δεν θέλησαν με τους νεκρούς
να συγκατοικήσουν...